

РЕШЕНИЕ

№ 24269

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на
прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9059** по описа за **2024**
година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Образувано е по касационна жалба от началник на група при ОПП-СДВР, адр. [населено място], ул. „А. I“, № 5 срещу решение от 29.06.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 9-^{ти} състав, постановено по НАХД № 6718/2024 г. С решението е отменено издаденото от началник група към СДВР, отдел пътна полиция Г. В. Б. **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 22-4332-025072/05.12.2022 г. , с което на ответника по касационната жалба В. К. Н., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от Закон за движение по пътищата за нарушаване чл. 140, ал. 1 от Закон за движение по пътищата, за това, че на 02.09.2022 г., около 10:20 ч. в [населено място], на [улица], с посока на движението от [улица]към [улица], управлява МПС „форд мондео“, рег. [рег.номер на МПС] , регистрирано на И. К. Т., ЕГН: [ЕГН], като при проверка пред бл. № 69, се установява, че МПС е със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП от 27.08.2021 г. , поради нерегистрирането му от новия собственик в 2-месечен срок от придобиване на собствеността.

Касационната жалба навежда основания за неправилност на първоинстанционното решение, доколкото не прилага правилно материалния закон. Моли се отмяна на

решението и потвърждаване на НП, както и присъждане на разноски. В съдебното заседание касаторът се представлява от юрк. М., която поддържа касационната жалба. Ответникът по касационната жалба се явява лично в съдебното заседание, оспорва жалбата и моли да се стави в сила въззивното решение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63в, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна, поради следното:

С процесното НП на ответника по касационната жалба В. К. Н., ЕГН: [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от Закон за движение по пътищата за нарушаване чл. 140, ал. 1 от Закон за движение по пътищата, за това, че на 02.09.2022 г., около 10:20 ч. в [населено място], на [улица], с посока на движението от [улица] към [улица], управлява МПС „форд мондео“, рег. [рег.номер на МПС], регистрирано на И. К. Т., ЕГН: [ЕГН], като при проверка пред бл. № 69, се установява, че МПС е със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, считано от 27.08.2021 г., поради нерегистрирането му от новия собственик в 2-месечен срок от придобиване на собствеността. Правилно СРС е приел, че АУАН и НП са издадени в сроковете по чл. 34 и по реда и във формата по чл.чл. 40, 42, 43, 53 и 57 от ЗАНН, както и от компетентни органи по чл.чл. 165, 186, ал. 1, ал. 5 и ал. 12 от ЗДвП във вр. чл.чл. 37, ал. 1, б. „б“, 39, ал. 2а и чл. 47, ал. 2 във вр. ал. 1, б. „а“ от ЗАНН, видно от Заповед от № 513з-4529/31.05.2022 г. на Директора на СДВР, заповед № 8121к-1340/23.10.2019 г. на министъра на МВР и заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на МВР. За да отмени НП, обаче, районният съд приема, че от формална страна, както АУАН, така и НП не съдържат описание на фактите, поради които е наложено административното наказание, поради което е нарушено и правото на защита, като основен принцип административно-наказателното производство. Касационният състав не приема тези доводи, доколкото, както в АУАН № GA 772051/02.09.2022 г., така и в НП № 22-4332-025072/05.12.2022 г., конкретно и ясно са посочени фактите, поради които ответникът по касационната жалба се наказва административно, а именно – че е водач на МПС, чиято регистрация е прекратена служебно, поради хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, считано от 27.08.2021 г., поради нерегистрирането му от новия собственик в 2-месечен срок от придобиване на собствеността. Без значение е, че новият собственик не е водачът, а И. К. Т., ЕГН: [ЕГН], доколкото хипотезата на чл. 175, ал. 3 във вр. чл. 140, ал. 1 от Закон за движение по пътищата, не предвижда качеството нов собственик, като условие за налагане на наказанието. Спорен е

въпросът дали фактическият състав на нарушението предвижда задължителен елемент на уведомяване от органа по прекратяване на регистрацията на собственика на МПС за прекратяването. Районният съд приема, че такова уведомяване е част от фактическия състав, като по делото е безспорно, че такова в случая няма, поради което и наложеното наказание е незаконно. Тези изводи са неправилни, несъобразени са с относимите материални норми, като неправилно се цитира и ТП № 2/05.04.2023 г. на ОСНК на ВКС и ОС на ВАС по т.д. № 3/2022 г. Последното обсъжда хипотезата на служебно прекратяване на регистрацията на МПС в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, а не на ал. 15, какъвто е настоящият случай. Както се посочи по-горе, неправилни са изводите на въззивния съд за нередовни АУАН и НП, като непосочващи фактите на нарушението. По делото не се навеждат като касационно основание съществени процесуални нарушения по недопускане на допустими и относими доказателства. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по закона имат доказателствена сила до доказване на противното, което по делото не се установи. Следователно, правилно наказващият орган е приел, че на ответника по касационната жалба следва да се наложи глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от Закон за движение по пътищата за нарушаване чл. 140, ал. 1 от Закон за движение по пътищата, които наказания са минимуми по посочената норма. Правилно е съобразено, че съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. За яснота следва да се посочи, че нарушената норма във връзка със санкционната на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, не предвиждат като състав на нарушението само ако МПС кумулативно не е регистрирано и няма поставени табели с регистрационни номера. Този извод се отхвърля именно от кумулативното изискване за регистрация и поставени табели с регистрационни номера, което е посочено в цитираната норма на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, както и в цитираната санкционна норма на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, според която наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В конкретния случай е безспорно, че ответникът по касационната жалба управлява МПС със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, поради нерегистрирането му от новия собственик в 2-месечен срок от придобиване на собствеността. Съгласно нормата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП приобретателят на регистрирано пътно превозно средство е длъжен в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрацията на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба. Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП урежда отношенията по служебното прекратяване на регистрацията на МПС, което се случва, когато не е изпълнена разпоредбата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП за регистрация на МПС от новия собственик. Както се посочи, неправилен е изводът на районния съд, че за да може да бъде санкциониран по реда на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, то служебното прекратяване на регистрацията на МПС, като административен акт, следвало да му бъде съобщено, каквито са правилата на чл. 61 от АПК. Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП създава

общо правило за поведение - по пътищата, отворени за обществено ползване, да се управляват само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. МПС със служебно прекратена регистрация, безспорно представлява нерегистрирано такова, въпреки наличието на табели с регистрационни номера. С разпоредбата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП законодателят е създал задължение за приобретателя на регистрирано пътно превозно средство в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба. Разпоредбите на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП и чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I - 45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни, предвиждат служебно прекратяване на регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. С цитираните две разпоредби на ЗДвП и Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на практика са уредени последствията от бездействието на приобретателя на МПС. От текста на двете разпоредби се установява, че при наличие на така описаната хипотеза, службата по регистрация на превозни средства следва да направи отбелязване в автоматизираната система, законът не предвижда издаването на изрично властническо волеизявление от административен орган, с което да се констатира настъпилото по силата на закона погасяване на правото за временно ползване на регистрацията на придобитото превозно средство, не е регламентирано законовото задължение за уведомяване на нарушителите за направеното отбелязване. Т. уведомяване не се предвижда както в Закона за движение по пътищата, така и в Наредба № I-45/24.03.2000 г., третираща реда за прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства. В различните хипотези, предвидени в чл. 143 от ЗДвП, както и в чл. 18б от Наредба № I-45/24.03.2020 г., е предвидено уведомяване на собственика на превозното средство, с чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. е регламентирано, че при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра. Не е предвидено, обаче, задължение за уведомяване на приобретателя при извършено на основание 18б ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. служебно прекратяване на регистрацията на съответното МПС, в случаите, когато прекратяването на регистрацията е поради неизпълнение на задължения на собственика за регистриране на МПС, каквото е настоящият случай. В този смисъл и по аргумент от противното от чл. 61 от АПК по отношение на наказания не е дължимо уведомяване за погасяване на правото му да ползва пътищата съгласно чл. 140, ал. 1 от ЗДвП с изтичането на срока по чл. 145, ал. 2 от ЗДвП.

Неправилно районният съд изключва вината на наказания, като се позовава на постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 10.11.2022 г. на прокурор от СРП. С това постановление прокурорът отказва да образува досъдебно производство, като приема, че при установените по делото факти, а именно, че наказаният е само водач на МПС, но не и собственик, не е извършено уведомяване за служебното прекратяване на регистрацията, поради което наказаният няма как да формира пряк умисъл. Взето е предвид, че престъплението по чл. 345 от НК се

извършва сам с пряк умисъл. Т. изискване към състава на административното нарушение, обаче, няма. Разпоредба на чл. 140 от ЗДвП, като общо правило на поведение, не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в настоящия случай разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не изключва наказуемостта при тази форма на вината. В същата е предвидена административно-наказателна отговорност на водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Наказаният е бил длъжен и е можел да се осведоми дали МПС е със служебно прекратена регистрация, като най-малкото провери документите на колата. Като дори това не е направил, то той е проявил небрежност.

Неправилни са изводите на районния съд и за наличието на хипотезата на чл. 28 от ЗАНН, а именно, че в конкретния случай е налице маловажност. Нарушението е формално – на просто извършване, поради което неправилно районният съд изследва наличието на съставомерни вреди. Също така, случаят не разкрива характеристики на по-ниска степен на обществена опасност от общия случай на подобни нарушения.

Като не е съобразил гореизложеното, районният съд е постановил неправилно решение.

Уважаването на касационната жалба обуславя основателност на искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на по 100 лева за четири съдебни инстанции.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXIV^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ изцяло решение от 29.06.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 9-^{ти} състав, постановено по НАХД № 6718/2024 г.

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

№

22-4332-025072/05.12.2022 г.

ОСЪЖДА В. К. Н., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - МВР, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, сумата от 400 лв. деловодни разноски.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

Председател:

Членове: